

Postępowanie naprawcze po wyeliminowaniu decyzji o pozwoleniu na budowę z obrotu prawnego

Mgr prawa Izabela Lewandowska, Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego w Łodzi

Inwestor, zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2013 poz. 1409 ze zm.) może rozpocząć roboty budowlane na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Decyzją ostateczną, zgodnie z art. 16 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 poz.267), jest decyzja, od której nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji. Walor ostateczności przysługuje decyzji w dwóch przypadkach: w sytuacji gdy została wydana przez organ drugiej instancji w postępowaniu odwoławczym lub gdy decyzję wydał minister lub samorządowe kolegium odwoławcze (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczy decyzji ostatecznej) bądź wówczas gdy odwołanie od decyzji stało się niedopuszczalne w wyniku upływu terminu na wniesienie odwołania (jest to czternaście dni liczonych od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji – art. 129 §2 k.p.a.).¹

W praktyce często pojawiają się przypadki zrealizowania całej inwestycji, w których następuje wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji o pozwoleniu na budowę. Bywa tak, gdy została rozpoznana przez sąd administracyjny skarga na decyzję organu II instancji ostateczną w administracyjnym toku instancji lub rozpoznana skarga kasacyjna od wyroku sądu administracyjnego I instancji. Podobnie może dojść do zaskarżenia decyzji ostatecznej o pozwoleniu na budowę w trybie wznowieniowym lub stwierdzenia nieważności, czyli przy zastosowaniu tzw. trybów nadzwyczajnych, wtedy decyzja również może zostać wyeliminowana z obrotu prawnego. Inwestor w sytuacji wszczęcia takiego postępowania, jeżeli nie otrzymał nakazu wstrzymania budowy (wstrzymania wykonania decyzji o pozwoleniu na budowę) może zgodnie z prawem realizować swoją inwestycję, do czasu wyeliminowania decyzji o pozwoleniu na budowę z obrotu prawnego. Zdarzają się przypadki, że inwestor stracił pozwolenie na budowę po wybudowaniu obiektu i po przeprowadzonej procedurze dopuszczenia obiektu do użytkowania. Często też są

przypadki zrealizowania inwestycji prawie w całości, gdy decyzja o pozwoleniu na budowę zostaje usunięta z obiegu prawnego. W takich sytuacjach nie stosuje się przepisu art. 37 ust. 2 ustawy Prawo budowlane. Konieczne jest zatem przeprowadzenie tzw. postępowania naprawczego przez organ nadzoru budowlanego². W tej sytuacji na inwestorze nie ciąży obowiązek uzyskania kolejnego pozwolenia na budowę.

Kwestia zastosowania art. 37 ust. 2 ustawy Prawo budowlane została szeroko omówiona w uchwale składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16.11.2001 r. sygn. akt OPS 9/01, w której m.in. stwierdzono, że art. 37 ust. 2 ustawy Prawo budowlane posługuje się dwoma odrębnymi pojęciami „rozpoczęcie budowy” oraz „wznowienie budowy”, a w dalszej części tego przepisu występują odpowiednio sformułowania „nowej decyzji o pozwoleniu na budowę” i „decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót”. Wykładnia gramatyczna tego przepisu pozwala na wyprowadzenie wniosku, że pojęcie „rozpoczęcia budowy” odnieść należy do „wydania nowej decyzji o pozwoleniu na budowę” zaś możliwość „wznowienia budowy” dotyczy wydania „decyzji o wznowieniu robót”. Zaprezentowana w tej uchwale wykładnia, mimo iż została przedstawiona w roku 2001, czyli przed nowelizacją omawianego przepisu z roku 2003 i 2005³, zachowała aktualność do dzisiaj i znajduje swoje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych.⁴ W literaturze także prezentowany jest pogląd, że tylko w sytuacji gdy wyeliminowano z obrotu prawnego decyzję o pozwoleniu na budowę, a roboty budowlane nie zostały rozpoczęte, może być wydana decyzja

² Organy te zostały wymienione w art. 80 ust. 2 ustawy Prawo budowlane, a ich właściwość rzeczowa została określona w art. 83

³ Nowelizacja dokonana ustawą z 27 marca 2003 r. o zmianie ustawy-Prawo budowlane oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. nr 80, poz. 718) oraz ustawą z 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy-Prawo budowlane oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 163, poz. 1364)

⁴ Zob. postanowienie NSA z 27.01.2011 r. sygn. Akt II OW 84/10 dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl

¹ A. Mudrecki (red.), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz dla praktyków, Gdańsk 2008, s. 55-56

o pozwoleniu na budowę na podstawie art. 37 ust.2⁵. Wykładnia systemowa art. 37 ust. 2 prowadzi do konkluzji, że przewidziane jest wydanie nowej decyzji o pozwoleniu na budowę jedynie w przypadku, gdy roboty budowlane nie zostały rozpoczęte⁶. Wynika to z faktu, że decyzja o pozwoleniu na budowę, o której mowa w art. 28 ust. 1 ustawy Prawo budowlane, może być wydana jedynie przed rozpoczęciem robót budowlanych, potwierdza to definicja zawarta w art. 3 pkt 12, zgodnie z którą pozwolenie na budowę jest decyzją administracyjną zezwalającą na rozpoczęcie i prowadzenie budowy lub wykonywanie robót budowlanych innych niż budowa obiektu budowlanego⁷. Dodatkowy argument, który pozwala na przyjęcie takiej wykładni, to podział kompetencji między organami administracji architektoniczno-budowlanej a organami nadzoru budowlanego. Zadania ustawowe tych pierwszych dotyczą etapu poprzedzającego rozpoczęcie robót budowlanych. Natomiast kompetencje organów nadzoru budowlanego, w głównej mierze są inspekcyjno-kontrolnymi i dotyczą trwającego procesu budowlanego⁸. Jedynym przypadkiem, w którym organy administracji architektoniczno-budowlanej uprawnione są do działania w sytuacji budowania obiektu budowlanego, jest wygaśnięcie decyzji o pozwoleniu na budowę (art. 37 ust. 1 ustawy Prawo budowlane) oraz stwierdzenie decyzją organu nadzoru budowlanego o zaniechaniu dalszych robót budowlanych.

Kwestia trybu orzekania organów nadzoru budowlanego po stwierdzeniu nieważności decyzji o pozwoleniu na budowę, w sytuacji gdy obiekt budowlany został zrealizowany, przedstawiona została m.in. w uzasadnieniu do wyroku składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28.05.2001 r. sygn. akt OSA 2/01⁹. Zdaniem Sądu op.cit.: „według utrwalonego już orzecznictwa sądowniczo-administracyjnego Inwestor, który prowadził roboty budowlane lub wybudował obiekt budowlany na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę, która to decyzja została następnie wyeliminowana z obrotu prawnego, nie może być traktowany, jako osoba dopuszczająca się samowoli budowlanej w rozumieniu art. 48 Prawa budowlanego z 1994 r., a także jako osoba, która prowadzi obroty budowlane bez pozwolenia na budowę”¹⁰. Konsekwencją powyższego zdaniem wskazanego składu Naczelnego Sądu Administracyjnego jest

przyjęcie, że po stwierdzeniu nieważności pozwolenia na budowę, nie jest dopuszczalne wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o przepis art. 48 ustawy Prawo budowlane. W tego rodzaju przypadkach przeprowadzana jest tzw. procedura naprawcza. Nazwa tego rodzaju postępowań wzięła się stąd, iż nie mamy do czynienia w przedstawionych wyżej przypadkach z samowolą budowlaną w znaczeniu powszechnie przyjętym¹¹, czyli z tzw. czystą samowolą budowlaną.

Adresatem rozstrzygnięć wydawanych w postępowaniu naprawczym jest inwestor. W praktyce pojawiają się przypadki, iż obiekt budowlany po wybudowaniu zostaje sprzedany. W przypadku gdy wyeliminowanie decyzji o pozwoleniu na budowę nastąpiło już po sprzedaży obiektu, postępowanie naprawcze prowadzone jest w stosunku do nowego właściciela obiektu, jako następcy prawnego. Stanowi o tym zapis art. 52 ustawy Prawo budowlane.

Dla omówienia przedmiotowej kwestii istotne są uregulowania zawarte w art. 51 ust. 7 ustawy Prawo budowlane, który stanowi, że przepis ust.1 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 stosuje się odpowiednio, jeżeli roboty budowlane, w przypadkach innych niż określone w art. 48 albo w art. 49b, zostały wykonane w sposób, o którym mowa w art. 50 ust. 1. Zatem w sytuacji gdy budowa została zakończona, a decyzja o pozwoleniu na budowę została wycofana z obrotu prawnego, nie zachodzi potrzeba do wstrzymania, na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy Prawo budowlane, robót budowlanych związanych z budową obiektu. W takim przypadku nie ma również zastosowania zapis o obowiązku wydania decyzji, na podstawie art. 51 ust. 1 ustawy Prawo budowlane, przed upływem 2 miesięcy od dnia wydania postanowienia o wstrzymaniu robót budowlanych¹².

W literaturze i orzecznictwie¹³ prezentowany jest pogląd, że nieuwzględnienie w przepisie art. 51 ust. 7 ustawy Prawo budowlane pkt 3 ust. 1 art. 51 jest omyłką ustawodawcy. Uzasadnienie tej tezy wywodzi się z zapisu ust. 4 art. 51, z którego wynika, że przepisy art. 51 ust. 1 pkt 3 mają zastosowanie również do przypadków, kiedy budowa została zakończona¹⁴. Świadczy o tym sformułowanie, że organ nadzoru budowlanego, jeżeli budowa została zakończona, wydaje decyzję tylko o zatwierdzeniu projektu budowlanego zamiennego bez pozwolenia na wznowienie robót, gdyż jest ono w tej sytuacji bezprzedmiotowe.

Przyczyny wyeliminowania decyzji o pozwoleniu na budowę mogą być różne – począwszy od błędów czy uchybień proceduralnych organów orzekających w sprawie

⁵ J. Goździewicz-Biechońska, Wadliwość decyzji administracyjnych w procesie inwestycyjno-budowlanym, Warszawa 2011, s. 344

⁶ Dotyczy decyzji wydawanych na podstawie art. 51 ust. 4 ustawy Prawo budowlane

⁷ A. Gliniecki (red.), Prawo budowlane. Komentarz, Warszawa 2012, s. 375

⁸ Zob. tamże, s. 376

⁹ Wyrok dostępny na stronach Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl

¹⁰ Skład orzekający zacytował rozważania z wyroku NSA z dnia 18.06.1998 r. sygn. akt IV SA 1399/96 z glosą aprobowaną W.Chróścielewskiego – OSP 2000, z.4 poz. 60, s.199

¹¹ Zob. A. Gliniecki (red.), Prawo..., s. 490

¹² Zob. wyrok NSA z 26.11.2011 r., sygn. akt II OSK 165/10 dostępny na stronach Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl

¹³ Zob. wyrok NSA z 7.01.2009 r. sygn. akt II OSK 1723/07, wyrok NSA z 08.01.2010 r. sygn. akt II OSK 15/09 dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl

¹⁴ Zob. A. Gliniecki (red.), Prawo..., s. 500, zob. E. Radziszewski, Prawo budowlane. Przepisy i komentarz, Warszawa 2006, s. 176

– na materialnych kończąc. Od rodzaju przyczyny zależy zatem przebieg postępowania naprawczego.

W orzecznictwie sądów administracyjnych utrwalone jest stanowisko dotyczące wyeliminowania z obrotu prawnego pozwolenia na budowę, które oznacza, że legalizacja takiego obiektu może być prowadzona wyłącznie w oparciu o art. 50 ust. 1 i 51 ust. 1 (i następne) ustawy Prawo budowlane. Pogląd ów potwierdza m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 04.07.2012 r. sygn. akt II OSK 560/11¹⁵ op.cit.: „w przypadku zrealizowania inwestycji w oparciu o ostateczną decyzję o pozwoleniu na budowę, która następnie została unieważniona, postępowanie przed organami nadzoru budowlanego powinno być prowadzone w trybie przepisów art. 50 i art. 51 Prawa budowlanego”. Dotyczy to przepisu art. 51 ustawy Prawo budowlane. W sytuacji gdy inwestor dokonał istotnych odstępstw od projektu budowlanego (zob. art. 36a ustawy Prawo budowlane) zatwierdzonego decyzją o pozwoleniu na budowę, wycofaną z obrotu prawnego, ich uregulowanie jest możliwe w ramach wszczętego postępowania naprawczego przed organem nadzoru budowlanego. Decyzją administracyjną o nakazie przedłożenia projektu budowlanego zamiennego kończy tę fazę.

Często, aby móc przeprowadzić postępowanie naprawcze niezbędne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w trybie art. 81c ust. 2 ustawy Prawo budowlane, celem wyjaśnienia wątpliwości i naprawienia błędów, które doprowadziły do wyeliminowania decyzji o pozwoleniu na budowę z obrotu prawnego. W zależności od wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego organ wydaje decyzję na podstawie art. 51 ust. 1 ustawy Prawo budowlane.

Trudności interpretacyjne i problemy w stosowaniu w praktyce budzi sformułowanie zawarte w art. 51 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane, tj. „obowiązek wykonania określonych czynności”. Czy przez pojęcie „czynności” należy rozumieć inne czynności związane z budową obiektu budowlanego, które nie mieszczą się w zakresie definicji robót budowlanych zawartej w art. 3 pkt 7 ustawy Prawo budowlane, czy też „czynności” stanowi przedłożenie określonych dokumentów, ekspertyz, ocen technicznych, inwentaryzacji budowlanych, itp. Wykładnia obecnego brzmienia art. 51 ust. 1 pkt 2 zawarta w uchwale składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10.01.2011 r. sygn. akt II OPS 2/10¹⁶ brzmi następująco: „W przepisach ustawy – Prawo budowlane z 1974 r. w istocie jednoznacznie ustawodawca wskazywał, że jeżeli chodzi o nakazanie czynności lub robót budowlanych w celu doprowadzenia do stanu zgodnego z prawem, to mogą być to tylko takie czynności, zmiany lub przeróbki/czyli roboty budowlane/, które dotyczą stanu faktycznego budowy,

a nie wyjaśniania sprawy pod względem procesowym, a w tym gromadzenia środków dowodowych, np. składania stosownych oświadczeń przez inwestora. Chodzi więc o znaczenie materialno-prawne objętych nakazem wydawanym w formie decyzji administracyjnej „czynności”, a nie o czynności w znaczeniu procesowym, z zakresu prawa formalnego, dowodowego. Istotą bowiem rozstrzygnięcia jest nakazanie wykonania czynności lub robót budowlanych w celu „doprowadzenia wykonywanych robót do stanu zgodnego z prawem”, zaś przedstawienie żądanych środków dowodowych (a w tym oświadczenia o prawie do terenu na cele budowlane) nie może do spełnienia takiego celu doprowadzić, służą bowiem wyłącznie ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Należy w konsekwencji przyjąć, że wolą ustawodawcy wprowadzającego ustawę – Prawo budowlane z 1994 r., którą uchylono ustawę z 1974 r. było, aby pojęcie „czynności”, wykonanie których jest objęte nakazem zawartym w decyzji organu nadzoru budowlanego na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego, odnosiło się również do takich działań inwestora, które mają charakter materialnoprawny, a nie dotyczących kwestii procesowych, formalnych.”

Postępowanie naprawcze może zakończyć się negatywnie dla inwestora, choć nazwa tego rodzaju postępowania może wskazywać, że finalnie kończy się wynikiem pozytywnym. W dużej mierze, w określonych sytuacjach zakończenie tego postępowania zależne jest od zaangażowania i współpracy inwestora z organami nadzoru budowlanego celem doprowadzenia obiektu do stanu zgodnego z prawem.

Przepis art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane dotyczy sytuacji, gdy brak jest możliwości naprawy, ponieważ wystąpiła niedająca się usunąć niezgodność z przepisami¹⁷. Organ wydaje wtedy decyzję o zaniechaniu dalszych robót budowlanych bądź rozbiórkę obiektu budowlanego lub jego części, bądź doprowadzenie obiektu do stanu poprzedniego. Wydanie takiego rozstrzygnięcia jest wyjątkiem. Roboty budowlane wykonywane lub zakończone „musiałyby spowodować tak ciężkie (poważne) naruszenie przepisów Prawa budowlanego lub innych przepisów prawa administracyjnego materialnego, że nie byłoby możliwości doprowadzenia obiektu budowlanego do stanu zgodnego z prawem”¹⁸.

Postępowanie naprawcze, prowadzone na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane, kończy się wydaniem decyzji w oparciu o przepis art. 51 ust. 3 pkt 1 lub 2 ustawy Prawo budowlane. Organ nadzoru budowlanego decyzją stwierdza wykonanie obowiązku lub w przypadku niewykonania nałożonego obowiązku nakazuje zaniechanie dalszych robót

¹⁵ Wyrok dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronach na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl.

¹⁶ Uchwała dostępna w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronach na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl.

¹⁷ Zob. R. Dziwiński, P. Ziemiński, Prawo budowlane. Komentarz, Warszawa 2006, s. 228

¹⁸ A. Gliniecki (red.), Prawo..., s.492

budowlanych bądź rozbiórkę obiektu lub jego części, bądź doprowadzenie obiektu do stanu poprzedniego. Ustawodawca zatem za niewykonanie obowiązku nałożonego na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane przewidział konsekwencje tożsame z tymi określonymi w art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane. Co dodatkowo wskazuje, iż zastosowanie dyspozycji art. 51 ust. 1 pkt 1 jest ostatecznością w postępowaniu naprawczym. Ustawodawca nie przewidział zakończenia postępowania naprawczego prowadzonego na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 decyzją o pozwoleniu na użytkowanie. Tylko postępowanie prowadzone na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo budowlane kończy się taką decyzją.

Niewątpliwie inwestor po zakończeniu pozytywnym postępowania przeprowadzonego na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 i 51 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane jest w gorszej sytuacji niż inwestor obiektu, w stosunku do którego został zastosowany tryb z art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, ponieważ nie może legitymować się decyzją administracyjną udzielającą pozwolenia na użytkowanie obiektu. W praktyce pojawiają się również przypadki wyeliminowania decyzji o pozwoleniu na budowę, po przeprowadzeniu procedury dotyczącej dopuszczenia obiektu do użytkowania, czyli po uzyskaniu przez obiekt pozwolenia na użytkowanie. W takiej sytuacji konieczne jest uchylenie

pozwolenia na użytkowanie i przeprowadzenie postępowania naprawczego.

BIBLIOGRAFIA

- [1] Dziwiński R., Ziemiński P., Prawo budowlane. Komentarz, Warszawa 2006
- [2] Gliniecki A. (red.), Prawo budowlane. Komentarz, Warszawa 2012
- [3] Goździewicz-Biechońska J., Wadliwość decyzji administracyjnych w procesie inwestycyjno-budowlanym, Warszawa 2011
- [4] Mudrecki A. (red.), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz dla praktyków, Gdańsk 2008
- [5] Radziszewski E., Prawo budowlane. Przepisy i komentarz, Warszawa 2006

WYKAZ ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH:

- [1] Postanowienie NSA z 27.01.2011 r. sygn. akt II OW 84/10 dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl
- [2] Wyrok składu siedmiu sędziów NSA z 28.05.2001 r. sygn. akt OSA 2/01 dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl
- [3] Wyrok NSA z 04.07.2012 r. sygn. akt II OSK 560/11 dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl
- [4] Uchwała składu siedmiu sędziów NSA z 10.01.2011 r. sygn. akt II OPS 2/10 wyroku NSA z 18.06.1998 r. sygn. akt IV SA 1399/96 z głosem aprobującą W. Chróścielewskiego – OSP 2000, z. 4 poz. 60, s. 199
- [5] Wyrok NSA z 26.11.2011 r., sygn. akt II OSK 165/10 dostępny na stronach Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl
- [6] Wyrok NSA z 7.01.2009 r. sygn. akt II OSK 1723/07, wyrok NSA z 08.01.2010 r. sygn. akt II OSK 15/09 dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl

XXVII Konferencja Naukowo-Techniczna AWARIE BUDOWLANE 2015 w Międzyzdrojach odbędzie się 20-23 maja 2015 roku

ORGANIZATORZY KONFERENCJI:

- Komitet Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN – Przewodniczący prof. dr hab. inż. Wojciech Radomski
- Komitet Nauki PZITB – Przewodniczący prof. dr hab. inż. Andrzej Łapko
- Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa – Przewodniczący mgr inż. Ryszard Trykosko
- Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie – Rektor prof. dr hab. inż. Włodzimierz Kiernożycki
- Wydział Budownictwa i Architektury Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego – Dziekan prof. ZUT dr hab. inż. Maria Kaszyńska
- Instytut Techniki Budowlanej – dr inż. Jan Bobrowicz

KOMITET ORGANIZACYJNY:

- Przewodnicząca - prof. ZUT dr hab. inż. Maria Kaszyńska
- Wiceprzewodniczący - prof. dr hab. inż. Ryszard Coufal
- Sekretarz Organizacyjny - dr inż. Tomasz Wróblewski
- Członkowie - mgr inż. Jarosław Błyszko, dr inż. Jolanta Borucka-Lipska, dr inż. Stefan Nowaczyk, dr inż. Teresa Paczkowska, dr inż. Leszek Stachecki

BIURO KONFERENCJI:

Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa
Oddział w Szczecinie
70-483 Szczecin, AL. Wojska Polskiego 99
tel.: 91 423 33 52, fax.: 91 423 34 97
mgr inż. Marta Tarnowska